

Volg je hart

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Cleo Lammers

Volg je hart

7

Copyright © 2012 Cleo Lammers en Dutch Media Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5365 2

NUR 343

Hoofdstuk 1

Het is vandaag op de kop af twee maanden geleden. In de tussenliggende dagen schrik ik elke keer weer van mijn spiegelbeeld. Ik zie er bleek en mager uit en vandaag loopt er een zwarte streep over mijn wang. Waterproof mascara zou geen overbodige luxe zijn. Terwijl ik een washandje onder de warme kraan houd, hoor ik mijn gsm piepen. Ik hoef niet te raden hoe laat het is. Elke avond om klokslag zeven uur stuurt hij een sms. En elke avond staat er datzelfde woord in. Sorry. Gevolgd door een X. Maar alle sorry's in de wereld kunnen niet lijmen wat hij twee maanden geleden stuk maakte. Of eigenlijk was het al eerder begonnen. Maar dat wist ik niet. Omdat ik blind was of verliefd of allebei. Ik veeg met het washandje ruw over mijn gezicht. Kwaad op hem, kwaad op mezelf omdat ik na twee maanden nog steeds een natte dweil ben en hij nog steeds niet meer kan zeggen dan dat stomme vijffletterwoord.

Als ik de kraan dichtdraai neem ik een besluit. Dit was de laatste traan die ik om hem gelaten heb. Van nu af aan word ik weer de zelfverzekerde vrouw die ik ooit was.

Weg met de volgzame Anna die de laatste jaren steeds meer grip op me kreeg. Tijd om het heft in eigen hand te nemen. Ik sluit de badkamerdeur en negeer mijn mobiel die voor de derde keer roept dat ik een bericht heb. Mijn oog valt op mijn laptop en voor ik het weet, glijden mijn vingertoppen over het toetsenbord. *Eerste hulp bij een gebroken hart*, luidt mijn zoekterm. De zes woorden leveren bijna honderdduizend hits op. Het voelt als een verademing dat ik niet de enige ben in liefdesverdrietland. Nieuwsgierig struin ik een aantal pagina's af tot ik blijf hangen op de website van *Flair*. Mijn oog valt op de kop 'Tien tips om over je ex heen te komen'. Daar staat mijn redmiddel, in slechts tien simpele stappen:

1. Bedenk waar het is misgegaan
2. Schrijf hem een brief (die je niet hoeft op te sturen)
3. Zet al zijn slechte eigenschappen op een rij
4. Berg al zijn spullen op
5. Houd een dagboek bij
6. Zoek nieuwe hobby's
7. Verander iets aan jezelf
8. Zoek afleiding
9. Wees gelukkig met wie je bent
10. Ga daten met een andere man

Ik kom tot de conclusie dat ik al verder ben dan ik dacht. De eerste vier punten kan ik al van mijn lijstje afstrepen en nummer vijf zie ik niet zitten. Maar op zoek gaan

naar een nieuwe hobby is misschien niet zo'n slecht idee. Terwijl ik nadenk welke hobby bij me zou passen, hoor ik mijn gsm weer piepen. Zonder op de klok te kijken, weet ik dat het halfnegen is. Mijn moeder belt me elke avond na *GTST*.

'Ja, mam?'

'Dag lieverd, heb je gekeken vanavond? Het was weer zo spannend.'

Zonder mijn antwoord af te wachten ratelt ze door.

'Ik was vanmiddag nog even bij de buurvrouw en die had haar schuur opgeruimd. Je wilt niet weten hoeveel troep er tevoorschijn kwam.'

Ja, dat zal gerust, maar wat interesseert mij dat.

'Nu is ze van plan om al die oude troep op Marktplaats te zetten. Alsof die zooi geld op gaat leveren. Er stond zelfs nog zo'n oude racefiets tussen, uit de jaren tachtig. Wie maak je daar nu nog blij mee?'

'Een racefiets voor vrouwen?'

'Kind, geen idee, maar dat is toch niets voor jou?'

'Nou, misschien wil ik wel heel graag een racefiets. Vraag morgen maar aan de buurvrouw of het een vrouwenfiets is. Ik bied vijftig euro.'

'Anna, wat moet je daarmee? Een dame op een racefiets, het moet toch niet gekker worden. Zo kom je nooit aan een nieuwe man.'

'Mam, ik heb m'n buik vol van mannen. Vraag nou maar wat de buurvrouw voor die fiets wil hebben.'

Hoezo wil ik ineens een overjarige racefiets? Alleen maar om mijn moeder te stangen?

‘Oké Anna, als jij erop staat, zal ik het morgen aan haar vragen. Als je maar niet denkt dat ik het ermee eens ben.’

Nee mam, je zult het een keer wel met me eens zijn.

‘Heb je goed gegeten vanavond?’

Shit, eten, helemaal vergeten.

‘De spinazie was vandaag in de bonus bij de Albert Heijn. Dat is nu heel goed voor je.’

‘Maahaam...’

‘Oké, oké, ik wil gewoon dat je goed voor jezelf zorgt.’

‘Ja, mam. Weet ik, maar ik moet ophangen, want Karen staat zo voor de deur.’

‘O, wat leuk. Hoe gaat het met haar? Doe haar de groeten van me.’

‘Doe ik, mam. Vraag jij de buurvrouw naar haar racefiets?’

‘Vooruit, schat. Pas goed op jezelf.’

Als ik ophang, staar ik voor me uit. Een racefiets, wie had dat gedacht. Niet eens zo’n gek idee voor een nieuwe hobby. Kom ik ook weer wat vaker buiten. Terwijl ik mezelf in mijn hoofd al door winderige weilanden zie fietsen, word ik opgeschrikt door de deurbel. Dat is Karen. Mijn beste vriendin, de enige die altijd weet wat goed voor me is. Blij open ik de deur. Karens sproeten lijken een dansje te maken over haar neusbrug en haar

blonde staart zwiept vrolijk op en neer. Ze gooit pontificaal haar armen in de lucht en als ik omhoog kijk zie ik in haar linkerhand een fles rosé en in haar rechter een bak Ben & Jerry's. 'Chocolate fudge brownie,' roept ze uitgelaten. Ze tovert een glimlach op mijn gezicht die zich lange tijd niet heeft laten zien.

'En die fles wijn moet leeg,' vervolgt ze, terwijl ze voor me uit loopt naar de woonkamer.

'Goed plan, Ka. Ik pak meteen de glazen en twee lepels.'

Pas als we drie wijntjes verder zijn, durf ik Karen over mijn actieplan te vertellen.

'Dus in het kader van zoek een nieuwe hobby, scheur ik binnenkort rond op een flitsende racefiets,' zeg ik triomfantelijk.

'Een racefiets, relaxed! Misschien koop ik er ook wel een, dan kunnen we deze zomer samen naar het strand fietsen.'

Typisch een opmerking voor Karen. Als er ergens gesport wordt is ze van de partij, denk ik terwijl ik jaloers naar haar gespierde armen kijk. Dat mouwloze shirtje staat haar prachtig, dat kan ik echt niet hebben met mijn kipfiletjes.

'Maar dat was nummer vijf op je lijst?'

'Zes.'

'Hmm oké, en wat is nummer zeven?'

'Verander iets aan jezelf.'

'Je gaat toch niet je haar kort knippen hè? Of het

Rachel Hazes-rood verven? Dat doen zoveel vrouwen na hun break. En ze krijgen er bijna allemaal spijt van.'

Karen kan het weten, want als kapster ontvangt zij al deze hopeloze gevallen. Zelf lijkt ze nooit last te hebben van een *bad hair day*. Haar golvende blonde lokken lijken altijd te stralen, zelfs als ze haar haren heeft opgestoken of in een staart draagt.

'Al die vrouwen die eerst blij de salon uit lopen, om een week later huilend terug te keren. Die vrouwen met een verkeerd spoelinkje kan ik nog wel helpen, maar haar eraan plakken gaat niet.'

Karen heeft gelijk, zo'n knipbeurt is een heel slecht idee, denk ik terwijl ik mijn lange bruine krullen kneed. Ooit heb ik in een opwelling voor een korte coupe gekozen. Tranen met tuiten hilde ik toen ik het resultaat zag. Ik leek wel een vogelverschrikker.

'Maar wat dacht je ervan als we dit weekend eens lekker gingen shoppen? Een nieuw jurkje, een paar mooie laarzen. Gaan we daarna de kroeg in, vinden we een nieuwe vent voor je en klaar.'

'Ho ho, een nieuwe vent is stap tien, zover ben ik nog lang niet!'

'Jeetje, An, ik wist niet dat je die lijst zo serieus nam.'

Opnieuw heeft Karen gelijk, ik moet niet zo spastisch doen met die lijst. Maar toch, een paar nieuwe kledingstukken, dat voelt gewoon niet als mezelf veranderen. Ik schenk het laatste restje wijn in mijn glas en loop naar de koelkast voor een nieuwe fles.

‘Ik weet het niet, Ka, ik wil echt iets aan m’n leven veranderen. Het voelt zo saai en zo leeg.’

‘Vind je het gek, je vent is er met die muts vandoor gegaan en jij zit hier eenzaam in dit grote huis. Als Vin mij dat zou flikken, zou ik ook gek worden,’ zegt ze fel. Karens grote blauwe ogen veranderen in kleine zwarte spleetjes als ze het over Lars heeft. Toen we nog samen waren kon ze het prima met hem vinden, maar sinds hij ervandoor is heeft ze geen goed woord meer voor hem over.

‘Nee, dat is het niet. Toen ik nog met Lars was, zat ik ook al niet lekker in m’n vel. Ik heb leuke vrienden, een mooi huisje, ik kom prima rond, maar ik heb niet echt iets bereikt in mijn leven. Er moet toch meer zijn dan dit? Ik word de laatste tijd gewoon vaak overspoeld door zo’n is-dit-alles-gevoel.’

‘En je weet zeker dat dit niks te maken heeft met die fles wijn die je net bijna in je eentje achterover hebt geslagen? Weet je wat jij moet doen? Slaap er nog eens een nachtje over. Morgen ben je weer nuchter en kijk je er vast heel anders tegen aan.’

Na haar bemoedigende woorden staat ze op en geeft me een aai over mijn bol. ‘Echt, An, morgen ziet de wereld er een stuk beter uit.’

Ik betwijfel het, als ik echt zoveel gedronken heb als Karen zegt, staat me morgenochtend vast een enorme kater te wachten. En ik moet nog werken ook.

Als ik Karen heb uitgelaten plof ik met kleren en al

op mijn bed neer. Ik val in een diepe en onrustige slaap. Ineens zit ik op mijn knieën in een weiland. Ik weet niet hoe het kan, maar ik kijk naar mezelf. Ik ben tien jaar jonger en heb mijn camera in mijn hand. Voor me ligt een jongen met donker haar en diepbloauwe ogen in het gras. Hij is gebruint door de zon en zijn glimlach onthult een rij parelwitte tanden. Normaal zou zo'n jongen me van mijn stuk brengen, maar ik voel me zelfverzekerd. Ik geef hem zelfs aanwijzingen. Mijn camera gaat op zoek naar zijn mooiste lach en telkens als ik die vind, druk ik met mijn vinger op de knop. Ik zoom in, stel scherp en zie dat hij iets fluistert, maar ik kan hem niet verstaan. Als ik vraag of hij harder wil praten, beland ik uit het niets in een andere omgeving. Het is een witte kale ruimte en er lopen allemaal slanke modellen om me heen. Opnieuw houd ik mijn camera in mijn handen en naast me staat een assistent die mij helpt met het licht. Het eerste model komt voor mijn camera en na een paar foto's maakt ze plaats voor haar opvolger. Zo volgen er nog een paar, tot er weer een begint te fluisteren. Dit keer houd ik mijn mond en probeer haar lippen te lezen. Dan wordt haar gefluister harder en haar woorden herhalen zich als een mantra. 'Volg je hart, volg je hart, volg je...'

Een doffe klap rukt me uit mijn slaap. Mijn ogen moeten wennen aan het licht als ik verschrikt mijn nachtlampje aanklik. Zodra ik rechtop zit, herinnert mijn bonkende hoofd me aan de fles rosé die ik achter

de kiezen heb. Op de grond ligt het boek dat ik blijkbaar net van het nachtkastje gegooid heb. De wekker staat nog wel op zijn plek en wijst aan dat het iets over zessen is. Dat betekent nog twee uur de tijd om van mijn kater af te komen.

Ik loop naar de badkamer en rommel wat in het medicijnkastje. Gelukkig vind ik daar een strip paracetamol en een koker vitaminebruistabletten. De perfecte ingrediënten voor een antikatercocktail. Ik drink mijn glas in een teug leeg, trek mijn pyjama aan en duik weer mijn bed in. Nadat ik mijn wekker heb gezet, val ik in een diepe droomloze slaap.

Opnieuw schrik ik wakker. Deze keer is mijn wekker de boosdoener. Nadat ik hem heb uitgezet voel ik aan mijn hoofd. Ik heb me weleens beter gevoeld, maar die vreselijke kater van twee uur geleden is behoorlijk geslonken. Als ik onder de douche sta, kan ik me mijn droom nog heel helder voor de geest halen. Het lijkt of die me iets wilde zeggen, maar wat? Vanavond zal ik erover nadenken, nu moet ik me klaarmaken voor mijn werk.

Terwijl ik mijn broodje wegwerk ga ik op zoek naar mijn fiets sleutels. Waarom ben ik die ook altijd kwijt? Net als ik de deur uit moet, zie ik ze achter een ingelijste foto liggen. Op de afbeelding staat een oude Franse wijnboer. Ik vond het zo'n klassiek plaatje dat ik hem een prominente plek in mijn woonkamer heb gegeven. Terwijl ik ernaar kijk, bedenk ik dat ik meer moet foto-

graferen. Niet alleen de bruiloften die ik af en toe in het weekend doe, maar meer portretten. Tijdens mijn afstuderen noemde mijn docent me een veelbelovend talent. Als hij eens wist waar ik mijn dagen tegenwoordig slijt...

Eenmaal op de fiets voel ik me een stuk beter dan de afgelopen weken. Het zonnetje schijnt en het lijkt alsof alle tegenliggers me toelachen. In de etalageruiten zie ik dat de uitverkoop weer is begonnen. Misschien toch niet zo'n gek idee om dit weekend te gaan shoppen.

Op mijn werk aangekomen zie ik de fiets van mijn baas al in het rek staan. En zelfs Els is er al. Dat betekent dat ik echt laat ben.

'Goedemiddag, An,' roept Els spottend als ik de deur opentrek. 'Zware avond gehad?'

Ik geef haar een knipoog en loop linea recta naar het keukentje. Eerst even wakker worden. Nog voordat ik bij het koffieapparaat ben, haalt Els me in en zegt dat er een klant op me zit te wachten.

'Ze moet haar paspoort verlengen en volgens mij heeft ze haast.'

Met tegenzin loop ik richting de opgedirkte dame. Sinds de regels voor pasfoto's op identiteitsbewijzen verscherpt zijn, valt er weinig eer meer te behalen aan zo'n plaatje. Geen tanden, haren achter de oren en recht vooruit staren. Hoezeer ik ook mijn best doe, mijn modellen lijken elke keer weer op veroordeelde misdadigers. Ik kan de reactie van deze dame inmiddels al voorspellen.

En inderdaad, ze trekt een zuinig mondje en ik zie haar schrikken als ik zeg dat het viervoud van deze wanstaltige foto haar twaalf euro vijftig kost. Driftig grist ze het mapje foto's uit mijn handen. Dat ze haast heeft klopt, want ze stopt het mapje snel in haar tas en weet niet hoe snel ze moet afrekenen. Als ze vervolgens de deur iets te hard achter zich dichtgooit, is het eindelijk tijd voor mijn welverdiende kop koffie.

Terwijl ik in mijn kopje roer, komt Els in de deuropening staan.

'Peter is weer niet te harden vandaag. Pas maar op als hij straks terugkomt, want hij was *not amused* dat je te laat was.'

Pff... een chagrijnige baas is nou net waar ik niet op zit te wachten vandaag.

'Waar is hij eigenlijk?'

Els slaakt een diepe zucht voordat ze antwoord geeft. 'Peuken halen.'

'Dus hij is weer begonnen?'

'Blijkbaar.'

Peter heeft een knipperlichtrelatie met sigaretten. Als de zaken goed gaan stopt hij en als de zaken bergafwaarts gaan begint hij weer. Dit is dus een slecht teken. Op het moment dat ik me dat realiseer hoor ik het belletje van de winkel. Daar zul je hem hebben.

'Zo, mevrouw heeft vandaag toch maar besloten om naar haar werk te komen.'

Ik weet dat ik beter geen antwoord kan geven op dit soort suggestieve vragen, maar toch kost het me moeite om me in te houden. Terwijl ik op mijn onderlip bijt, vervolgt hij zijn monoloog.

‘Ik zoek nog iemand die het voorraadhok kan uitmesten en dat lijkt me nu een prima klusje voor jou, Anna. Veel interesse in fotografie heb ik je immers niet zien tonen de afgelopen maanden.’

Bij Peter weet je nooit of hij wil dat je zijn bevelen opvolgt of dat je tegen hem ingaat. Maar aangezien ik vandaag wel wat rust aan mijn hoofd kan gebruiken klinkt dat rommelhok best aantrekkelijk.

‘Lijkt me leuk, Peter,’ zeg ik met een vleugje sarcasme in mijn stem.

Met een lichte grom geeft hij zich gewonnen en voordat hij zich bedenkt, duik ik de kast in.

Terwijl ik geheugenkaartjes, lenzen en cameratassen rangschik, dwalen mijn gedachten af naar mijn droom van vannacht. Tien jaar geleden was ik net afgestudeerd aan de fotoacademie en de wereld lag voor me open. Ambitieuus als ik was besloot ik meteen als freelancer aan de slag te gaan en dat wierp zijn vruchten af. Ik maakte portretten voor jaarverslagen van bedrijven en mocht af en toe zelfs een klusje voor een glossy doen. Toen het balletje goed begon te rollen ontmoette ik Lars. Mijn prins op het witte paard. Ik wist niet wat me overkwam. Op de academie was ik zo druk met fotograferen geweest dat de liefde slechts een kleine bijrol had gespeeld,

maar toen ik Lars ontmoette was er geen houden meer aan. Hij was lang, blond, gespierd en verdiende bakken met geld. Kortom: alle eisen waar een droomprins aan moet voldoen. Bovendien viel hij als een blok voor me. Al na een paar weken verhuisde ik mijn spullen naar zijn prachtige appartement aan een van de Amsterdamse grachten. Fotograferen verdween onbewust steeds meer naar de achtergrond, maar Lars vond dat niet erg.

‘We hebben het geld niet nodig en dat onregelmatige leven is toch helemaal niks voor jou? Ik vind het veel te gezellig om jou hier ’s avonds op de bank te hebben,’ waren zijn geruststellende woorden.

Ik ging daar gedeeltelijk in mee. Mijn avonden met hem doorbrengen vond ik heerlijk, maar overdag wilde ik niet alleen thuiszitten. Waarschijnlijk was dat ook de reden dat ik Fotorama binnenliep. Ik ging drie dagen in de week werken, zodat ik de overige twee dagen nog steeds freelanceklussen kon aannemen. Maar dat werden er steeds minder en uiteindelijk bleven er alleen af en toe wat bruidsreportages over. En eigenlijk was dat allemaal prima geweest als Lars de laatste twee jaar niet steeds later thuiskwam en steeds meer smoesjes verzon. Als hij niet verliefd was geworden op zijn ‘personal assistant’ was alles nu waarschijnlijk nog precies hetzelfde geweest. Een geroffel op de deur schrikt me op uit mijn gedachten.

‘Jezus Els, ik schrik me rot!’

‘Last van een slecht geweten?’ reageert mijn collega

op een plagerig toontje. ‘Tijd om te eten, ik heb de tafel al gedekt. Het is gebakkeneierendag vandaag.’

Gebakkeneierendag. In de drie jaar dat ik hier werk, verandert er ook niks. Maandag tomatendag, dinsdag komkommers, woensdag gehaktdag, donderdag eieren en vrijdag vis. Mijn leven lijkt wel op een grammofoonplaat die is blijven hangen.

‘Aarde aan Anna, aarde aan Anna.’ Els staat met een spatel naar me te zwaaien.

‘Sorry, wat zei je?’

‘Of je kaas op je ei wilt.’

‘Ja, lekker.’

Els heeft een hekel aan koken, maar eieren bakken kan ze als de beste. Volgens mij is dat de enige reden dat ze hier nog werkt. Dat ze bijna elke dag te laat is, neemt Peter inmiddels voor lief, maar dat ze nog nooit een scherpe foto heeft afgedrukt kan hij niet uitstaan. Gelukkig is ze heel geduldig met klanten, net als met Peter, en ze bakt dus de allerlekkerste eitjes van de wereld.

‘Volgens mij kun je dit eitje wel gebruiken, dame.’ Met een klap zet Els het bord voor mijn neus.

‘Heerlijk Els, als ik jouw eitjes niet had weet ik niet wat er van mij geworden was.’

‘Is er dan iets van jou geworden?’ reageert ze spottend.

‘Goeie vraag, rommelhokken fatsoeneren is niet bepaald mijn levensdoel.’

‘Wees blij, dat rommelhok redde je weer van een ochtendje met meneer pesthumeur.’

Door die opmerking schiet ik spontaan in de lach. Gelukkig neemt Els nooit een blad voor de mond. Daardoor valt er hier af en toe nog wat te lachen.

Op dat moment komt Peter het keukentje in lopen. Zo te zien is hij op oorlogspad. ‘Anna,’ zegt hij op een berispende toon, ‘had jij vanochtend stront in je ogen?’

‘Niet dat ik weet, Peter,’ antwoord ik vastberaden.

‘Niet dat je weet? Hoe kan het dan dat het voorhoofd van deze mevrouw is afgesneden!?’ roept hij, terwijl hij de foto onder mijn neus drukt.

‘O shit.’

‘Shit ja, zeg dat wel. En die shit kreeg ik net over me heen van die mevrouw. Die ook nog eens voor niks een uur in de rij heeft gestaan bij het gemeentehuis. Ik weet niet waar jij de laatste weken met je gedachten zit, Anna, maar hier is het in elk geval niet.’

En met die woorden is hij er nog niet. Peter ratelt nog een paar minuten door, terwijl ik me ervan probeer af te sluiten, en tot de conclusie kom dat het werk hier me inderdaad niet interesseert. Elke dag mijn bed uit komen om in deze verschrikkelijke omgeving te staan en regelmatig zo’n tirade over me heen te krijgen. Dat is niet waar ik ooit van droomde. Ik denk terug aan de bemoedigende woorden van mijn oud-docent en dan schieten de woorden die mijn droom me vannacht in-fluisterden mij weer te binnen. Volg je hart. Voor ik er erg in heb, spring ik op uit mijn stoel en val ik uit tegen Peter.

‘Je hebt gelijk, wat doe ik hier nog? Weet je wat, Peter, ik neem ontslag. Zoek het maar lekker uit met je rommelhok en je scheve foto’s. Mij zie je hier niet meer terug!’

Terwijl ik driftig mijn tas oppak en het keukentje uit storm hoor ik Peter nog wat sputteren. Maar het interesseert me niet meer wat hij te zeggen heeft. Ik heb mijn beslissing genomen. Het is tijd voor punt zeven: verander iets aan jezelf.